

In the previous Daf we learned the opinion of רבי יהודה that a can have his עירוב placed in a cemetery, because he will be able to access it by going in a

שידה תיבה ומגדל – inside a carriage, box, or closet.

The bottom of the moving box prevents the טומאה from entering, because

אהל זרוק שמיה אהל – even a moving partition is a valid אהל that can prevent the טומאה from entering.

Our Shiur began with the Gemara citing a Braisa as follows; מערבין לכהן טהור בתרומה טהורה בקבר

Now, the Gemara already explained how he will access his עירוב. However, this Braisa adds another point, in that he can use הרומה טהורה, which is problematic, because – והא כיון דאחתא איטמיא לה

The תרומה itself becomes טמא once it is placed on the קבר, and therefore אסור to eat, invalidating the יעירוב?

The גמרא answers

בשלא הוכשרה - it never became susceptible to טומאה by coming in contact with one of the seven liquids - OR - שנילושה במי פירות - it was kneaded with fruit juices, which are not one of the seven liquids - therefore it does NOT become טמא.

מערכין לכהן מהור בתרומה מהורה בקבר

He can use תרומה טהורה

Because

והא כיון דאחתא איממיא לה

Therefore אסור to eat invalidating the יעירוב

2

1

בשלא שנילושה
בשלא שנילושה
הוכשרה במי פירות

לה והיכי מייתי לה How can the בהן bring the תרומה into his box without becoming טמא?

The גמרא answers that he uses

פשוטי כלי עץ - flat wooden utensils - that do not become טמא.

טומאה over the אהל form an אהל over the והא קא מאהיל that will transfer the טומאה into the box and affect the כהן?

The אמאה answers that the part of the כלים that hovers over the טומאה is less than a טפח wide and therefore does not form an אהל.

אי הכי מאי טעמא דרבנן 🤚? -

Once we establish that according to רבי יהודה there is a way for a כהן to access his עירוב in a cemetery, why do רבנן hold we may not make an כהן for a כהן in a cemetery?

The Gemara answers, since a grave is אסור בהנאה, the רבנן hold you may not use it to establish a place of residence for שבת, because it is considered הנאה from the grave.

- The גמרא offers three suggestions as to what the רבי and רבי argue about:
 - -1- All agree אין מערבין אלא לדבר we may only make an of the purpose of doing a מצוה.

ר' יהודה holds מצוח לאו ליהנות נתנו - the enjoyment of the מצוה is not Halachically classified as הנאה. Therefore, being שביתה on the grave is not considered שביתה.

The רבנן do not hold קונה שביתה - and being - and being הנה on the grave IS a forbidden הנאה.

-2- Second, all agree מצוות לאו ליהנות נתנו -

ר' יהודה holds אין מערבין אלא לדבר - we only make an עירוב for a מצוה, and there is no personal הנאה.

The טירוב hold אפילו לדבר הרשות – we may make an עירוב – we may make an טירוב – wen for non-mitzvah needs. Therefore, making the עירוב on the grave is a forbidden הנאה.

-3- Finally:

All agree אין מערבין אלא לדבר מצוה -

All agree מצוות לאו ליהנות נתנו -

א מותר 'י הודה 'holds it is מותר, because once the עירוב takes effect the owner does not care to protect it, and he is not getting any personal הנאה from the grave.

The רבנן hold it is אסור, because they hold that he does want to preserve the עירוב food, which is enough of a personal הנאה to be a violation of using the grave.

We proceed with the next Mishnah which list foods with various איסורים or Halachos attached to them, which may or may not be used for an עירוב. The Gemara will explain the reason, and the novelty of each ruling.

(see Shabbos 127b, and Brachos 47a. same sugya) משנה the משנה:

מערבין בדמאי -Since anybody can declare all his possessions הפקר, and be considered an עני - a poor person who may eat - he may use it for an עירוב.

- ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו

We may use מעשר אמער that had תרומת מעשר taken from it. Then novelty is that, even though גדולה was not taken from it before the מעשר ראשון, it is permitted, as long as the מעשר ראשון was taken before the threshed grain was put in a pile.

שנפדו שנפדו - We may use מעשר שני והקדש or הקדש that have been redeemed, even if he did not add the required price, extra 25%, when redeeming it.

אבל א בטבל -We may not use אבל אבנו. Even אבל אדרבנן that is only חייב in מעשרות on a דרבנן level - such as produce that grew in a עציץ שאינו נקוב - a flower pot that has NO hole - may not be used for an עירוב.

מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו -We may not use ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו הערומה -We may not use תרומה מרומה מרומה או הייב - ערומה ול הייב באו האום הייב - שלא נפדו האום הייב - שלא נפדו -We may not use מעשר שני והקדש שלא נפדו - We may not use מעשר שני הסס מעשר שני הסס הקדש - For example, מעשר שני that was redeemed with money that has no image or form on it, or הקדש that was redeemed on land rather than moveable objects. The פדיון is invalid, and therefore, unfit to be eaten.

ר משנה the זאגט –

ביד חרש שוטה וקטן או ביד מי שאינו מודה בעירוב אינו עירוב השולח עירובו –

If one sends an יחרש שוטה וקטן with a חרש שוטה - a deaf-mute, deranged person, or minor, it is not a valid עירוב. They are Halachically considered mentally incompetent, and are incapable of proper intent to be קונה שביתה - to acquire for him legal residence at that place.

Therefore, דב הונא points out that a קטן may collect the bread for עירוב חצירות, because no direct action or intent of the קטן is necessary. The food only has to be there for the עירוב to take effect.

If sent with a נירוב, the עירוב is invalid. We cannot rely on them, because they do not accept the authority of the Chachamim, and thereby do not acknowledge the laws of עירוב.

The Mishnah continues; אמר לאחר לקבלו ממנו הרי זה עירוב -

If he has somebody else receive it from them it is a good עירוב, provided

ורואהו - that he saw the child - or one of the others get to the שלים.

Once the child arrives he does not have to see the שליח actually place the עירוב because חזקה שליח עושה שליחותו –

There is an assumption that the שליח will do what he was ask to do.

ואם אמר לאחר לקבלו ממנו

הרי זה עירוב
הרי זה עירוב

«אואק ויואקהן

Once the child arrives
he does not have to see the שליח שליח שליח עושה שליחותו

